

Miroslav Žamboch

PROKLETÍ LEGENDY
DÁMSKÁ HRA

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

13
PROKLETÍ LEGENDY
DÁMSKÁ HRA

Miroslav Žamboch
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Miroslav Žamboch, 2007
Cover Art © Marek Hlavatý, 2007
Design © Jan Doležálek, 2007
Edition © 2007
All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-047-8

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF

Subjekt: Agent John F. Kovář

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: ve vyhnanství

Rekapitulace: Agent JFK byl za svou účast v incidentu nazývaném Podhoubí smrti odsouzen do vyhnanství. Jeho nepřátelé (ilegální klika v řadách Agentury) zmanipulovaly cílové koordináty světa, kde si měl odpykat svůj trest a pokusili se ho poslat na místo, kde by prakticky okamžitě zemřel. Bytewská a její tým však pokus o vraždu Kováře odhalili a zajistili, aby byl vyslán jinam, do supertechnického světa, z něhož přišla zpráva od dávno mrtvého agenturního experta. Zpráva naznačovala existenci objevu nedozírné ceny a nebezpečí – takzvanou možnost negace Maurbyho efektu. JFK svým neoficiálním vyšetřováním toto podezření vyvrátil, současně však zjistil, že někdo, s nejvyšší pravděpodobností X-Hawk, záhadným způsobem proměnil celý svět v gigantický zbrojní komplex připravující se na válku s neexistujícími mimozemskými nepřáteli – viz archivní záznam pod kódovým jménem Stín legendy.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-intelligence GODa:

V agentuře existuje silná klikla podporující nepřítele. Kdo ji tvoří není stále známo. Stupňují se pokusy o rozložení oddělení Bytewské, snaha o odstranění JFK bude s nejvyšší pravděpodobností pokračovat. Je nutné věnovat zvýšeno pozornost konání majora Wolfganga a – senior agentky Villefortové.

Speciální požadavek: Jakým způsobem X-Hawk pozměnil realitu? Vyšetřit, záležitost nejvyšší priority

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

KLAMÁNÍ TĚLĚM

Andrea de Villefort si přisunula skleničku a krátkým pohledem zkontrolovala svůj vzhled v leštěné ocelové desce, tvořící zadní stěnu baru. Orientální líčení zajímavě podtrhlo její anglosaské rysy, zjemněné keltskými předky, které by ale odhalil jen velmi dobrý antropolog s patřičnou specializací. Vlasy vyčesané do drdolu sepnutého dvěma jehlicemi, jednou bronzovou, posázenou diskrétními diamanty, a druhou ocelovou s extravagantními rubíny, jen zvýrazňovaly prominentní linie obličeje a krku. Šaty s vysokým rozparkem dávaly vyniknout nohám, které muži, pokud dospěli až k stadiu osobních komplimentů, označovali za nohy tanečnice. Zádový dekolt vystavoval na odiv ramena vášnivé hráčky squashe či zanícené návštěvnice wellness centra. Andrea tenis a squash hrála pouze v rámci plnění pracovních povinností, což naštěstí nebylo nijak často, jinak by už dávno dala výpověď. Důležité bylo, že vypadala skvěle, sexy, neodolatelně. Věděla to, ale neškodilo se o tom čas od času přesvědčit.

Ženevský bar, v němž si právě objednala drink, patřil k dražším, ale právě módním podnikům. Zde se scházeli ti, co sami sebe považovali za mladé, agresivní, neodolatelné a všeobecně *in*. Nad posledním výrazem se Andrea na moment zamyslela. Existoval v mnoha jazycích, mnoha světech, epochách i kulturách, ale nikde nedokázala přesně pojmenovat, co to *in* vlastně znamená.

Její telefon distingovaně zazvonil, žádnou populární píseň, ale elegantní melodii, která člověka chytlá za srdce, ať byl

KLAMÁNÍ TĚLEM

smutný či veselý – pokaždé jinak. Poprvé ji slyšela od skotského dudáka kdesi na zachmuřeném vřesovišti. Mnohem později ji přezpívala skladateli, který nápěv přetvořil v krátkou skladbu a tu jí věnoval. Andrea hovor přijala, ale naslouchala sotva pět sekund.

„Nerada na muže čekám, nejsem na to zvyklá. Jistě, že můžeš zavolat, ale někdy jindy,“ skočila volajícimu do řeči a bez dalšího otálení zavěsila.

Pak s požitkem upila ze sklenice, brilliantové náušnice přitom zacinkaly. Ten zvuk slyšela jen ona, ale odlesky vrhané drahými kameny zaregistrovali i mnozí jiní. Milovníci šperků i milovníci žen.

„Mohu vás pozvat na drink?“ oslovil ji muž sedící ob jednu barovou židli.

Už nějakou dobu ji pozoroval. Poměrně nenápadně, ale samozřejmě si toho všimla.

„Myslela jsem, že tohle je podnik, kde si samotná žena může dát drink, aniž by ji kdokoliv obtěžoval,“ odpověděla a sjela ho hodnotícím pohledem.

Třiatřicet let, postava udržovaná pravidelnými návštěvami fitness centra a dokonale střížený oblek. Johan Strass, z právní divize agentury, nyní pracující jako asistent Petera Henniga.

„To jistě,“ nenechal se zahnat do úzkých. „Jen jsem vás chtěl pozvat na drink, vypadáte, řekněme, nespokojeně,“ zvolil neutrální výraz.

Dobře věděla, že slyšel její telefonní rozhovor. Měl ho slyšet.

„Konec konců, proč ne,“ použila povzbudivý úsměv.

Byl pátek, singles vyráželi na lov. Andrea byla singl a věděla, že Strass také.

„Odskočím si. Pokud uhodnete, co piji, beru.“

Věnovala barmanovi bezvýrazný pohled, on jí odpověděl stejně. Právě se mu postarala o příjemný přivýdělek. Johan

Strass mu bude muset něco nabídnout, aby získal tuhle informaci.

Požitkářsky, až smyslně téměř vyprázdnila svou sklenici, ještě jednou se na Johana Strasse usmála a zamířila ke dveřím decentně ukrytým mezi květinami.

Když se vrátila, Strass vypadal zamyšleně.

„Dala jste mi těžký úkol, mohu si aspoň přivonět?“

Přisunula k Strassovi skleničku, barman nezúčastněně leštil nádoby na druhém konci baru.

Strass zakroužil zbytkem nápoje, jako by šlo o ochutnávku vína, dlouze si přivoněl a pak zkoumal viskozitu.

„Citrón,“ začal, „nebo spíš limetka,“ opravil se, „střík angostury a rum.“

Do svého představení vložil veškerý chlapecký šarm, který vlastnil, a Andrea musela uznat, že ho nebylo málo.

„Havanský,“ dokončil šou.

Uměl to, nezkazil to tím, že by uhádl všechno, ocenila.

„Havana club a Captain Morgan,“ doplnila, „ v poměru jedna k jedné. Ale máte bod.“

Strass si suverénně přisedl, kývl na barmana a sám si objednal whisky.

Při zdvořilém pozvednutí k přípitku zaregistrovala, jak jeho pohled sklouzl ke kolenům a zastavil se až u konce rozparku, který odhaloval značnou část jejího stehna. Značnou, ale ne přílišnou. Na to byla háklivá. Poté, co zjistil, že zblízka je látka šatů částečně průsvitná a ne zcela zakrývá jemnou strukturu podprsenky a obrysy ňader, chvíli hledal, kam zaměřit svůj pohled. Pomohla mu sklenička. Překlopil do sebe půl drinku a poté se jí, již s větším sebeovládáním, podíval do očí.

„Je to dobrý podnik, rád sem chodím, hlavně v pátek večer.“

„Jsem tu poprvé,“ prozradila mu. „Pracujete někde v okolí?“ naklonila se k němu.

KLAMÁNÍ TĚLEM

Její předstíraný zájem mu zajistil hlubší pohled do výstřihu a také informaci, jaký parfém používá.

„Berke a spol., právník,“ jmenoval jednu z menších, ale zavedených firem s dobrou pověstí.

Vzhledem k tomu, že mu Agentura zajistila reálné krytí, byl považován za perspektivního.

„To musí být nuda,“ provokovala ho, posunkem poděkovala barmanovi a napila se.

Strass si objednal dalšího panáka.

„No, není to vždy vzrušující, ale něčím se člověk živit musí. Občas však cestuji za klienty do velmi zajímavých míst.“

„Opravdu?“ zamávala řasami a nasadila výraz udivené mrkací panny.

Strass si poposedl a začal vykládat upravenou historku, opírající se o jednu z agenturních misí, již se doopravdy zúčastnil. Materiály, na jejichž základě pak obvinili jednoho agenta z nepovoleného využívání technologie pro vlastní účely, získal, ale zaplatil za to velmi nepříjemným typem malárie, tyfem a spoustou vnitřních parazitů. Následné vyšetřování, které mělo za úkol odhalit nedostatky v přípravě celé akce, nakonec zjistilo příčinu jeho obtíží – příliš šetřil. Návštěva laciného nevěstince se mu prostě nevyplatila. Od té doby uplatnil veškerý svůj vliv, aby pro Agenturu pracoval jen v Ženevě, nebo alespoň v civilizovaných zemích – ty pro něj končily hranicemi starého jádra Evropské unie.

„No to je úžasné,“ zacvrlikala Andrea a položila Strassovi dlaň na ruku. „Nikdy bych neřekla, že právník může mít tak dobrodružné zaměstnání. A lva už jste někdy střelil?“

Náhodou se dotkla kolenem o koleno.

Registrovala, jak váhá; věděla, že chce navrhnout, aby tohle probrali někde jinde, ale správně usoudil, že ještě nenadešel ten pravý čas.

„Lva ne, ale o nosorožci vám povím, až se vrátím. Platí?“

„Nemohu se dočkat, ale spěchejte, nerada čekám.“

„To už jsem slyšel,“ zasmál se. „Ještě jednou,“ poručil si. „A vy?“

„Samozřejmě,“ ujistila ho.

Jakmile zamířil k toaletě, spolkla kapsli s enzymy rozkládajícími alkohol hned v žaludku, a to bez jedovatých meziproduktů. Kvůli přípravku bude muset další dva dny dodržovat speciální dietu, ale stálo jí to za to.

Barman poslušně připravil další dva drinky, Andrea de Villefort přisunula sklenice blíž k sobě, jako by porovnávala barvu nápojů. Přitom si nenápadně stočila prsten do dlaně, pak stáčil jediný pohyb a třináct zrněk přírodní látky, známé pralesním indiánům jako látka čistého života, opustilo svou schránku. V prstenu se skrývaly ještě tři další schránky s obsahem, který již tak poetické názvy neměl.

Strass se vrátil, napil se, Andrea si přehodila nohu přes nohu, aby mu důvěrné položení ruky na koleno usnadnila.

„S tím hrochem,“ začal.

Neopravila ho.

„To byl nejlepší lov mého života.“

Znala tu historku. Stala se jednomu z mála veteránů, který byl vzhledem k vysokému věku zproštěn činné služby a pouze vyučoval. V realitě, která znala pouze zbraně odpovídající konci osmnáctého století, celé skupině při dešti zvlhly veškeré zásoby střelného prachu a agent musel za každou cenu uchránit životy místního vládce, jenž byl důležitý pro přirozený vývoj dané oblasti. Inkriminovaný liják byl jen náhodou korunující snahu nepřátel o zavraždění budoucího sjednotitele říše zakázanými prostředky. Agent pak pomocí luku a šípů, které si sám vyrobil, provedl karavanu divočinou a zabil přitom několik lvů, nosorožců a krokodýlů.

KLAMÁNÍ TĚLEM

Historku příliš neposlouchala, i když ji Strass vtipně upravil pro své potřeby. Přemýšlela nad něčím úplně jiným.

„Nechceš mi ji dopovědět někde jinde?“ navrhla, když jeho prsty poprvé zabloudily pod lem šatů.

„Dobrý nápad,“ zajásal. „Mám tu vůz, ukážu ti svůj byt. Je z něj skvělá vyhlídka na město.“

„Navrhuji taxík,“ zarazila ho.

Nechtěla riskovat jízdu s řidičem, vznášejícím se na vlně alkoholu zkombinované se slušnou dávkou testosteronu.

Byl tak spokojený vývojem večera, že neodporoval.

V taxíku se raději chopila iniciativy a téměř ho přidusila polibkem. Nechtěla, aby taxíkář Strasse obvinil z pokusu o znásilnění – až tak hladové byly jeho ruce i oči.

Konečně dorazili až ke klasicistní vile, umístěné ve svahu nad Ženevou mezi importovanými oleandry. Společně stoupali po schodech až ke dveřím, u nich ji Strass přitiskl ke stěně a začal z ní strhávat šaty.

„Nikdo tu není, služebná má volno.“

Každý pátek, usoudila Andrea.

„Nemáš u sebe pouta? Mám to ráda s pouty,“ zašeptala mu do ucha a na okamžik mu zadržela ruce.

„Jasně že jo, skvělý nápad,“ odpověděl chraptivě.

Fotobuňka rozsvítila, sotva odemkl, Andrea se mrkla na hodinky. Pokud si Strass nenechal na černo upravit trávící soustavu, už by mu nemělo být tak dobře, jako když se vezl na alkoholové špičce.

„Odskočím si, udělej si zatím pohodlí,“ navrhl jí a zamířil pod schody.

„Jistě, ale pospěš, nerada čekám,“ zaševalila za ním.

Sotva za ním zapadly dveře, vyrazila do druhého patra. Věděla, že pracovnu má v největší místnosti s výhledem na Ženevu. Právě ten jí údajně chtěl ukázat. Nepředpokládala, že by si

nosil domů přísně tajné dokumenty, stačily jí i ty přípravné. Nehledala důkazy pro soud, ale stopy pro sebe. Kdo stál za obviněním Johna Francise Kováře? Kdo se ho snažil zbavit legálním způsobem? Kdo se ho snažil zabít?

V pracovně objevila dva počítače a k tomu překvapivě několik složek dokumentů. Strass byl naštěstí konzervativní a metodický – což sedělo s jeho psychologickým profilem. Nic si nevezala, pouze si oblékla chirurgické rukavice a pak dvě hodiny soustředěně pracovala s fotoaparátem. Byl to obyčejný, komerční model. Přinesla si ho v kabelce a pro její účely naprosto postačoval. Jen občas ji z práce vyrušilo zasténání zdola. Elixír čistého života nebyl právě jemný, to věděla. Když skončila, ulila trochu whisky z karafy do dřezu, zašpinila jednu sklenici a na zrcadlo napsala rtěnkou:

Ty buzíku, když na to nemáš, nevod' si ženský domů.

To by ho mělo odradit, aby po ní pátral. Pak spíš náhodou než záměrně objevila dříve zmiňovaná pouta. Ocelová, ale poťazená sametem. Přicvakla kliku toalety ke klice vedlejší místnůstky a odešla. Strass právě vstupoval do dalšího stupně zasvěcení čistému životu.

Strassova čtvrt' patřila k těm nejluxusnějším, to znamenalo i nejkliďnějším. Villefortová se zachvěla zimou – teplota o pár stupňů spadla v porovnání s tím, když vycházeli z baru. V koktailových šatech a na vysokém podpatku to nevypadalo na příliš příjemnou procházku. Sáhla do kabelky pro telefon, pak ho do ní s neslyšnou kletbou vrátila. Ta pitomá technika, nikdy nefunguje, když ji člověk zrovna potřebuje, zaklela v duchu. Nebo to také může být tím, že už týden nenabila baterky, připustila po chvíli.

Několik set metrů rázovala ulicí měkce osvětlenou září sodíkových výbojek, umístěných na litinových sloupech v secesním

KLAMÁNÍ TĚLEM

stylu. Ve chvíli, kdy se rozhodla, že se zbaví lodiček a půjde raději bosky, ji zezadu olízla záře reflektorů. Ustoupila dál od vozovky, zády k nízkému plotu, který by v případě potřeby dokázala přeskočit. Vůz se pomalu blížil, příliš pomalu na běžnou jízdu. Otevřela kabelku, držela ji před sebou jako rukávník, prsty pravé ruky obemkla okolo chladivého zdrsňeného kovu rukojeti dýky. Vlastně šlo o vrhací nůž a dýku v jednom – pro toho, kdo uměl s takovou zbraní dobře zacházet. Andrea de Villefort si uvědomila, že teď, v nadcházejících časech, nadcházejících temných časech, se spoléhá na prostředky a zbraně důvěrné známé z minulosti, z počátku jejího života i kariéry.

Dveře cvakly, podrážka hlasitě klepla o asfalt, jak muž vystupoval. Potom se narovnal, plochou čepici uniformy rozeznala dřívě, než ležérně zasalutoval.

„Přihodilo se vám něco, madam?“

Pohyblivý reflektor umístěný na střeše vozu se rozsvítil a ozářil beton kousek od jejích nohou. Věděla, že teď ji v rozptýleném světle dokonale vidí a ona je nikoliv. Opravdu to je policejní hlídka, usoudila. Nepřátelé, ať to slovo znamenalo cokoliv, by nebyli tak zdvořilí a namířili by jí světlo met rovnou do očí.

„Ne, nic vážného, strážníku. Jen řekněme, že ne každá schůzka se vyvine podle očekávání,“ odpověděla s rezignovaným pokrčením ramen.

Viděla, jak si ji prohlíží a zkoumá, co ji mohlo dohnat k tomu, aby se takto oblečená potulovala v noci po ulicích.

„Chcete podat na někoho trestní oznámení?“ zeptal se nakonec.

„Ne, to určitě ne,“ pronesla s předstíranou nervozitou. „Ale nemohli byste mi zavolat prosím taxík? Došly mi baterky v telefonu.“

Předvedla svůj mrtvý přístroj.

„Jistě, madam, rádi.“

Naklonil se do vozu a chvíli mluvil do mikrofonu.

„Bude tu za chvíli.“

„Děkuji, pánové,“ usmála se unaveně.

Únavu předstírat nemusela. Měla toho za celý den dost.

Počkali, dokud pro ni nepřišel žlutý volkswagen a neodvezl ji. Byla ráda, že ji nelegitimovali. To prakticky znemožnilo Strassovi jakékoliv pozdější pátrání – pokud by se do něj pustil. Ale pochybovala o tom. Sbalit ženu na jednu noc a pak se před ní zavřít na záchodě, na takový zážitek určitě nebude vzpomínat rád.

KÁVOVÝ DÝCHÁNEK

Vrátila se do svého hotelu a cítila se příliš unavená na to, aby začala zkoumat kořist. Skopla lodičky, rozpustila si účes, vyklouzla ze šatů a s vypětím všech sil se odlíčila. Pak sebou praštila do postele. Na hedvábnou noční košili s rafinovanou krajkou, kterou si ráno koupila v rámci *zastírání stop*, si ani nevpomněla.

Ráno se probudila bdělá a ostražitá, připravená na boj – tak jako kdysi. Nebyla to práce nervů, ale skutečnost, připomněla si tvrdě. Válka byla v plném proudu. Johna se pokusili zabít, podivný tlak na celé jejich oddělení kritických záležitostí Divize pro potlačování interrealitního pašování se stupňoval. Bytewská ze svých lidí vytvořila maximálně soběstačný tým, který vykazoval skvělé výsledky, ale jinak si od ústředí, ať už zemského, nebo centrálního, nenechala do ničeho mluvit. A tato neprůstřelnost, blackboxovitost, se někomu přestávala líbit. Ve sprše uvažovala, zda to, co se chystá udělat, podniká kvůli Agentuře a poslání, k němuž se zavázala, nebo jen kvůli samotnému JFK. Nechala myšlenky vířit mezi proudy vody a když nakonec konturovací tužkou obtahovala rty, měla odpověď před očima. Bylo to jako vždy.

Zkontrolovala se v zrcadle. Výsledek byl víc než uspokojivý, jen zkušený pozorovatel by v ní odhalil ženu ze včerejška. Většina mužů by spíš obdivovala klasickou krásu obličeje, z něhož jako zázrakem zmizely všechny exotické rysy. Oči by je možná znervóznily, při bližším zkoumání prozrazovaly houževnatost chromniklové oceli a tvrdost diamantu. Od očí

ale měl obrátit pozornost štědrý dekolt. Mrkla se na hodinky, do velké kabely bez ladu a skladu naházela všechny své věci a zamířila k výtahu. Ještě stále bylo dostatečně brzo na to, aby se vyhnula městské ranní špičce. Za tři hodiny mohla být v Praze, její Porsche potřebovalo jen volnou cestu a těžší nohu na plynovém pedálu.

Zatímco sjížděla dolů, přemýšlela nad další akcí nepřítele. Tipovala ji na lehké škrábnutí, které se později projeví jako otrávené.

Dveře svého bytu otevírala o tři hodiny a dvacet minut později, a to jen kvůli jedné pokutě a jednomu vážnému pohovoru. Poprvé ji bohužel za rychlou jízdu zastavila žena a její účet byl tím pádem o tisícovku chudší. Poručík dopravní hlídky se spokojil s domluvou.

Zběžně zkontrolovala poprašek, viditelný jen v UV světle, a spolu s ním i další nástrahy informující o přítomnosti nezvaných návštěvníků. Tentokrát se tu nikdo nerozhlížel – nebo byl dokonalý profesionál. Hodila tašku na křeslo, převlékla se do kimona, naplnila kávovar balíčkem, který si přivezla s sebou, a připojila fotoaparát k laptopu. Hned vedle pracovního stolu měla postavenou bílou tabuli s vypsányými dvěma sloupci jmen. Levý byl delší než pravý a část jmen v něm byla přeškrtnutá. Tímto směrem zatím pátrat nezačala, pouze se připravovala. Posadila se s šálkem kávy k pracovnímu stolu, vzápětí zazněl zvonek.

Okamžik přemítala, kolik lidí tuhle adresu zná. Mnoho jich nebylo. Tón se zopakoval, bez přemýšlení sáhla pro pistoli připevněnou zespodu k desce stolu a přesunula se k domácímu telefonu. Probudila obrazovku, po nezbytných pěti sekundách spatřila u vstupních dveří známou tvář Kristýny Rustové, zaměstnankyně Agentury, vědeckého oddělení. Andrea de Villefort zaváhala. Možná nebyly přítelkyně, ale dobré známé určitě. Co ji sem přivádělo? Dlouho se neviděly.

KÁVOVÝ DÝCHÁNEK

Stiskla tlačítko otevírající zámek.

„Pojď nahoru, čtvrté patro,“ promluvila do mikrofonu.

Kamery Kristýnu Rustovou sledovaly až na schodiště. Výtahu si ani nevšimla. Andrea de Villefort si zastrčila pistoli za pásek a skryla ji záhybem svého oděvu. Mimo jiné i proto jí kimono tak vyhovovalo. Postavila na stůl další hrníček a nalila do něj kávu.

„Ahoj,“ otočila se, když Kristýna Rustová se zaklepáním vstoupila.

Krátká nabíraná sukně, tmavé punčochy dokonale zakrývající případné škrábance, elegantní rukavičky pravděpodobně zvolené za stejným účelem, vlasy hlásající celému světu, že ještě nedávno byly v péči renomovaného kadeřníka, sněhobílá blůza se sexy stojáčkem, bronzové etno náušnice, u kterých by se vsadila, že nepocházejí z této reality. Všechno na junior agentce Kristýně Rustové hlásalo, že se velmi nedávno vrátila z mise. To bylo pro agentky typické: z čím primitivnějšího a drsnějšího světa se vrátily, tím víc si užívaly výtahů civilizace a prostředků, které je mohly udělat krásnější. Andrea nebyla jiná.

„Kávu?“

„Dobrou vždy.“

„Jinou nepodávám.“

Chvíli se pozorovaly přes páru stoupající ze šálků. Villefortová vycítila jen zvědavost a kupodivu úlevu, žádné nepřátelství nebo nejistotu. Možná nervozitu.

„Kdy ses vrátila?“ pokračovala v nezávazné konverzaci.

„Včera ráno. Ještě nemám napsané hlášení, ale řekla jsem si, že se zastavím,“ přiznala Rustová, ale nezeptala se, jak to na ní poznala.

Andrea de Villefort svou návštěvnicí vyčkávavě pozorovala. Vztahy mezi lidmi často závisí na drobných rozhodnutích, na

křížovatkách, které na první pohled ani jako křížovatkyně nevy-
padají. Tuhle zkušenost si osvojila už dávno a za nemalou
cenu.

„Opravdu dobrá káva,“ ocenila Rustová.

Andrea jen přikývla.

„Vlastně jsem tu, protože mě o to požádala tvá šéfka, By-
tewská,“ vyšla junior agentka po chvíli váhání s pravdou ven.

Bod pro ni, připsala jí Andrea skóre.

„Prý jsem se s tebou stačila seznámit lépe než většina lidí
v Agentuře za celá léta.“

Villefortová souhlasně přikývla.

„Budeme stát u kávy?“ nadhodila a obě ženy se posadily.

„Zapomněla jsem ti nabídnout cukr a smetanu,“ vzpomněla
si Andrea.

„Smetanu bych ráda. Zhubla jsem nějaké to kilo, mohu si ji
dovolit.“

„Lžeš, můžeš si ji dovolit vždy,“ zasmála se starší žena, pře-
šla k lednici, otevřela ji a chvíli v ní pátrala.

„Šampaňské, vodka, džus,“ vypočítávala Kristýna, co jí vidě-
la přes rameno.

„A smetana,“ doplnila Andrea a podala jí láhev. „Prostě
všechno, co moderní žena k životu potřebuje. A seznámila ses
se mnou lépe než většina lidí?“ vrátila se k tématu.

„Nevím, spíš ne. Prostě Bytewská mě požádala, abych ti
rozmluvila soukromé pátrání a vendetu po tom, kdo má na
svědomí Kovářovo vyhnanství.“

„Ach tak,“ přikývla Andrea de Villefort a z jejího hlasu se
náhle vytratila lidskost, zůstal jen chlad kovu. „Taky má na
svědomí pokus o vraždu.“

„Prý se to snaží vyřešit po svém,“ dodala ještě Rustová
a pak, když viděla výraz ve tváři své hostitelky, raději se od-
mlčela.

KÁVOVÝ DÝCHÁNEK

„Pokud to vyřeší jemnou cestou, budu ráda. Pokud ne, podívám se jim na zoubek po svém,“ pronesla po delší pauze Andrea de Villefort klidně. „Co řekneš mé šéfově?“

Kristýna Rustová obrátila oči v sloup, zamrkala a nasadila nechápavý výraz.

„No co by, že jsem ti to řekla a tys na to odpověděla, že bereš na vědomí.“

„Vlastně ani nebudeš lhát,“ zhodnotila Andrea. „Beru to na vědomí.“

Kávu dopily současně.

„Ještě šálek?“ nabídla.

Rustová pozvedla svůj hrneček a pak její pozornost upoutala tabule s napsanými jmény.

„Co to je? Seznam chlapů na odstřel?“ pronesla, když si jména prohlédla.

Villefortová chvíli váhala a měřila si svou návštěvu odhadujícím pohledem.

„Nic neříkej, pokud nechceš,“ zvedla Rustová ruce v obranném gestu. „Raději mi nalij tu kávu.“

„Jeden ze směrů, kterým se při mém pátrání vydám,“ přiznala nakonec Andrea a natáhla se pro konvici s kávou.

Pak o kousek posunula své křeslo a stejně jako Kristýna pozorovala tabuli.

„Řekla jsem si, že pokus o zabití JFK možná nesouvisí ani tak s Johnovými nepřáteli nebo případnou infiltrací Agentury, ale jen se mnou samotnou.“

„Nechápu,“ přiznala Kristýna.

„To je seznam mých bývalých přátel, myslím milenců,“ doplnila Andrea. „Třeba za tím stojí některý z nich.“

Kristýna Rustová se na svou společnici překvapeně podívala.

„Co se divíš, jsem starší, než vypadám. Tedy jen o trošku,“ téměř se zapýřila. „Život v Agentuře je občas až příliš vzrušu-

jíci. Když se člověk ocitne blízko smrti, chce si pak připomenout, že opravdu žije.“

„Ale že by někdo z nich kvůli žárlivosti zosnoval zabití, nebo vlastně vraždu?“ zapochybovala Kristýna.

„Už se to stalo. A ne jednou,“ přiznala Andrea de Villefort. „To také vyplývá z toho, že až příliš často zacházíme se smrtí. Pro některé z nás se z toho stane zvyk, něco samozřejmého.“

„To zní děsivě,“ zhodnotila Kristýna.

„To je děsivé.“

„A proč je tolik těch jmen přeškrtnutých?“

„Ti už jsou mrtví. Zjišťovala jsem si to.“

„A jaký je rozdíl mezi těmi v levém a pravém sloupci?“

„S těmi v levém jsem se nerozešla právě v dobrém.“

„Ach tak,“ přikývla chápavě. „Někdy je to pak s těma chlápama opravdu voprůz.“

Pohlédly na sebe s porozuměním.

„Udělal bys pro mě něco?“ napadlo Andreu najednou, nebo to tak alespoň vypadalo.

„Jistě, ráda.“

„Nejsi sice přímo u nás, ale máte kanceláře hned vedle. Podrž mi očko na Bytewské a našich lidech. Kdyby se cokoliv dělo, zavolej, pošli maila nebo nechej vzkaz ve schránce.“

„Kde?“ nechápala Kristýna.

„V mrtvé schránce. Hydrant na zadních dveřích domu nebo telefonní budka tady na ulici. Mezi přístrojem a stěnou je mezera, můžeš tam zasunout vzkaz.“

„Ráda se díváš na historické filmy?“ zasmála se Rustová. „To je skoro jako by to napsal Alexandr Dumas nebo sir Walter Scott.“

„Přesně tak, ráda.“

„Domluveno.“

„Domluveno.“

KÁVOVÝ DÝCHÁNEK

„Už musím,“ odložila Kristýna Rustová hrníček. „Dnes odpoledne mám odevzdat to zatracené hlášení a profesor Karmuder je na to příšerný puntičkář. Zatím!“ mávla na rozloučenou. „Nenechal ti náhodou Frank pro mě nějaký vzkaz? Myslím Frank Boorman,“ zastavila se ještě ve dveřích.

Andrea de Villefort viděla, že si mladá žena přeje, aby řekla ano, ale místo toho musela záporně zavrtět hlavou.

„Mizerný slaboch,“ zatvrdila se Rustová a našťavaně pohodila hlavou.

Villefortová věděla, že ti dva se k sobě zpočátku měli, až o nich začaly po pražské pobočce Agentury kolovat vtipy. Pak však okolo sebe začali chodit jako po vejcích, podrobnosti jejich rozchodu jí nikdo neprozradil. Ale muselo to být ošklivé, protože Boormana to docela vzalo. Natolik dobře ho znala.

ÚTOK HADA

Andrea de Villefort ze zkušenosti věděla, že na lačný žaludek klidně zvládne i třetí šálek kávy. Nalila si ho, posadila se k počítači a po chvíli váhání si z nelegálně získaných přístupových účtů vybrala jeden, pod nímž se přihlásila k agenturní síti. Pak se soustředila na obsah paměti svého fotoaparátu. Za dvě hodiny, které strávila ve Strasseho bytě, stačila ofotografovat víc než dvě stovky listů a teď musela prostudovat jeden za druhým. Zevrubně procházela obsah, a pokud se jí zdál zajímavý, snažila se dohledat kompletní složku daného případu v agenturním archivu. Pro připojení používala identitu agenta seniora Chotovského, který už zemřel, ale díky administrativnímu opominutí o tom systém nevěděl. Už vícekrát se jí tento postup osvědčil. Hned při třetím pokusu byly informace pro obyčejného agenta nepřístupné.

Váhala jen chvíli. Šlo o hodně, dříve nebo později bude muset vytáhnout všechny zbraně. Spoustu bojovníků stálo vážání život. Založovala se ještě jednou, ne pod jménem Chotovský nebo Villefortová, ale pod jménem komtesa Andrea de Villefort.

Jméno neznámé, zablikalo výstražné hlášení, pak se opět objevilo obvyklé rozhraní, ale s černým lemlem oznamujícím, že přihlášený má maximální přístupová práva. Znovu se dala do studia a za dvě hodiny získala přehled, na kterých případech Johan Strass pracoval. V rámci objektivitě panoval v Agentuře nepsaný zákon, že právníci přicházející přímo do styku s vyšetřovanými agenty neshbírali data, která sloužila

ÚTOK HADA

k obvinění. Veškerou agendu obvykle zpracovával člověk v pozadí, jehož jméno zůstávalo utajeno. Podle dokumentů, které teď měla k dispozici, to však vypadalo, že Kovářovo obvinění nezpracovával sám Strass, jak původně soudila. Pouze vypracovával některé dílčí analýzy provinění, zejména proti legislativě platné v cílových světech misí. Znechuceně zavrtěla hlavou. Dávno zapomněla, že tahle pitomá pravidla ještě platí. Odpoledne měla jména tří lidí, pro něž Strass tyhle expertízy na Kováře vypracovával. To nic neznamenalo, protože práce vyšetřovatelů se často překrývaly a oblasti jejich zájmu někdy vytyčoval i sám KILLER. Člověk pak nemohl zdánlivě najít žádné logické vazby. Horší bylo, že Vilefortové ani jedno jméno, k nimž se tak pracně dostala, nic neříkalo. Gregor Hanson, Orlando Witorocky, Dimitriev Fergusson. Všichni z Divize vnitřních záležitostí. Možná by měla přece jen sledovat druhou linii, pohlédla na tabuli se seznamem mužů. Bude to jednodušší. Odhodlaně sáhla po telefonu a okamžik uvažovala, kým začít.

„Oswald Keller,“ napadlo ji. „Byl vášnivý a současně buldočí povahy. Párkrát ji před ním varovali, že nikdy nikomu nezůstává nic dlužný.“

Uvažovala, kolik mu dnes bude let. Hodně přes padesát, tak na půl cesty k šedesátce, vzpomenu si. A měl opravdu originální smysl pro humor, vzpomínka byla tak nečekaně živá, až se usmála.

V primárním agenturním seznamu číslo nenašla, musela ho hledat déle – Keller už nebyl v aktivní službě, měl statut spícího agenta, a to na vlastní žádost.

Poslouchala vyzváněcí tón a snažila se odhadnout, kam se vlastně dovolá.

„Prosím?“ ozvalo se, hlas doprovodilo šplouchání vody a smích odněkud z povzdálí.

„Villefortová,“ představila se Andrea. „Mohu mluvit s panem Kellerem?“

„Prosím, kdo volá?“

Věděla, že mluvila zřetelně, spíš to vypadalo, že tazatelka nevěří vlastním uším.

„Villefortová,“ zopakovala.

„Oswalde! Holky! Volá nejlepší milenka na světě!“

„Prosím?“ tentokrát nechápala Andrea.

„Přijedete? Udělali bychom s vámi speciální číslo!“

Andrea se v jejím švitoření ztrácela, naprosto netušila, o co se jedná.

„Oswald Keller. Jsi to opravdu ty, Andrei?“

Tenhle hlas poznala okamžitě. Cítila v něm množství vykouřených doutníků, pár kilogramů navíc a o něco křehčí žíly a tepny.

„Jo, jsem to já. Co znamenalo, to *Volá nejlepší milenka na světě?*“

Oswald se zasmál.

„Potom, co jsme se rozešli, jsem si uvědomil, že mě to harcování po světě nebaví, že už ho mám fakt plné zuby. Chtěl jsem se usadit. Jenomže věděl jsem, že jen tak sedět na zadku dlouho nevydržím. Rozhodl jsem se proto otevřít klub. No a u klubu, zvláště tady v Kalifornii, je název zatraceně důležitý. Nakonec jsem se rozhodl pro jméno *Andrea de Villefort – nejlepší milenka*. Skvělé, ne?“

„A přitáhlo to lidi?“ zeptala se suše Andrea.

„Si piš. První, co přišli, chtěli vědět, co ten divný název znamená. A teď už jsem zavedený, mám tu spoustu krásných holek, pár slušných jevištních čísel. A každý rok bandu zvědavých turistů, kteří se přijdou zeptat, co ten podivný název znamená. Mám tady o tobě i takovou informační brožurku –“

„To stačí,“ zarazila ho.